

PASEN 2023

JUPITER EN HET LENTEPUNT

In bovenstaande afbeelding van de Paassterren hebben we werelden van kosmische woorden. Hoe kunnen we ze horen en begrijpen? En nog belangrijker, hoe kunnen we ze beantwoorden? Boven het kleine stukje groene aarde aan de westelijke horizon voor zonsondergang, rechtsonder, zien we de sterren van de Vissen met de oranje lijn van het ecliptische pad dat de blauwe lijn van de hemelevenaar snijdt, dat is het equatoriale vlak van onze aarde, geprojecteerd in de verre kosmos en het pad van de zon, dat het Lentepunt markeert. Als we het eclipticapad naar boven volgen, komen we bij de zon die Jupiter ontmoet met Pasen, en rechtsboven staat de ster Alpheratz, net boven het hoofd van Andromeda. Men kan de vleugel van Pegasus zien zwaaien net boven een van de twee Vissen. Tussen Palmzondag en Paaszondag zal de zon direct in langsconjunctie onder deze ster Alpheratz passeren en gedurende de hele Goede Week kunnen we zeggen dat Jupiter en zon onder Alpheratz passeren als ze in conjunctie komen. Als we de ecliptica volgen, zien we in Ram eerst Mercurius en dan Uranus. Verderop zien we Venus in de Stier en net buiten beeld stapt Mars in de Tweeling. In de paar dagen voor Palmzondag, voordat de zon te dicht bij Jupiter kwam, kon men onmiddellijk na zonsondergang naar buiten gaan en deze rij planeten bekijken binnen een segment van 50 graden van de dierenriem (hoewel Uranus niet zichtbaar zou zijn met het blote oog en Mercurius te veel in het licht van de zon stond om echt te kunnen zien). Er is zoveel om over na te denken in de Goede Week die dit jaar naar Pasen toe gaat! Maar dit jaar voel ik me vooral aangetrokken tot het lentepunt en tot Jupiter. In feite ben ik sinds afgelopen voorjaar enigszins geobsedeerd door Jupiter en het lentepunt! Jupiter is het afgelopen jaar over het lentepunt gegaan, dan weer retrograde en dan weer direct. Ik ben van plan in een toekomstig artikel meer te schrijven

over mijn Jupiter-obsessie, maar ik begin hier met enkele gedachten. Mijn vorige artikel op 28 februari (zie Actuele Artikelen op de website) ging ook over Jupiter die Venus in Vissen ontmoet bij Alpheratz. In dat artikel ging ik dieper in op deze ster als de ster van de nieuwe gevleugelde intelligentie van het Jupiter chakra, of derde oog - het 'Nieuwe Zien' dat in de mensheid komt. Het komt eraan, of we er nu op voorbereid zijn of niet. Een nieuwe helderziendheid en een nieuw bewustzijn van onze universele mensheid zal meer en meer ontwaken. Belangrijk voor deze paastijd is het samenkomen van de zon met Jupiter onder deze Jupiter chakra ster, Alpheratz. Wat een plaatje voor de Paasweek! Jupiter draagt de grote visie en idealen voor de toekomst van de mensheid. Steiner noemt Jupiter de 'kosmische denker' en natuurlijk heet de volgende grote evolutionaire cyclus 'Toekomstige Jupiter fase'. Willi Sucher verwijst naar Jupiter als het nieuwe 'helder-denken', dat wil zeggen het ontvouwen van een levende spirituele wijsheid door ons getransformeerde denken. Deze voegt zich nu bij de zon, het kosmische beeld van het 'IK BEN', in Vissen, die diep verbonden is met de taken van ons tijdperk van de bewustzijnsziel en met onze horizontale relaties met de aarde en met onze gedeelde mensheid, hand in hand. De Vissen/Virgo-as op ons grote wereldkruis in de lente en de herfst dragen deze taak voor de mensheid van het samenbrengen van wijsheid (Maagd) en liefde (Vissen). Deze configuratie staat deze Paasweek als een archetype voor het fundament van de nieuwe mens en de opstandingskracht die aan de hele mensheid wordt gegeven. We hebben in de hemelen dit beeld, volgens mij, van de werkelijke hulp van de goddelijke wereld bij het verenigen van ons nieuwe denken (Jupiter en Alpheratz) met ons ware hart 'ik' in liefde voor onze gedeelde mensheid (zon) via onze wil in daden van opoffering en dienstbaarheid aan de aarde en onze medemensen (Vissen). De uitdaging is dat het niet wordt ingepikt door de tegenkrachten en nog meer materialistische impulsen dient in een techno één-wereld visie. De impuls van broeder/zusterschap die in Vissen kan ontwaken, kan in plaats daarvan een versterkte polarisatie en verdeeldheid worden, die we nu natuurlijk overal om ons heen zien, waardoor het noodzakelijke bewustzijn van onze gedeelde spirituele menselijkheid wordt vernietigd. Pasen is het begin van de cyclus van het jaar van de nieuwe mens. Moge dit begin voor 2023 een eerste steen zijn voor het komende jaar en onze hernieuwde inzet om te werken aan de doelen die deze sterrenconfiguratie ons biedt.

We hebben twee cycli die verwant maar verschillend zijn, die we kunnen volgen in de ritmes die onze jaarlijkse levenscyclus op aarde vormen. Beide zijn gebaseerd op het lentepunt. De ene wordt gecreëerd door de manifeste zon die wij aan de hemel zien en die wij met onze zintuigen ervaren en die de bron is van onze natuurbeleving. Het andere ritme, zou men kunnen zeggen, wordt geschapen door de geestelijke of ongemanifesteerde zon, de ware Paaszon, die zich niet openbaart aan onze zintuiglijke ervaring.

Het eerste is een vier- of achtvoudig ritme en het andere een zevenvoudig ritme. Vier en acht zijn de getallen van de ruimte, de manifeste wereld waarin wij ons aardse leven leiden. Zeven is het getal van de tijd en de leefwereld waarin wij ook leven, niet met onze fysieke zintuigen maar met een fijnere sensibiliteit die bewust kan worden. De ene cyclus is de cyclus van de natuurlijke mens en de andere is de cyclus van wat wij de nieuwe mens kunnen noemen, de opkomende geestelijke mens. Beide zijn natuurlijk met elkaar verweven en ondersteunen elkaar. Beide zijn van grote waarde voor onze ontwikkeling.

Als we even de tijd nemen om echt na te denken over het lentepunt, kan dat een gevoel van ontzag oproepen. Het is een krachtig wereldvormend punt in de kosmos dat hemel en aarde samenbrengt in de tijd. Het structureert en definieert kleine cycli en macro-evolutiecycli in relatie tot de zon en de dierenriem - dit ene kleine punt kan een poort worden naar de mysteries van de evolutie.

In de oudheid, lang voor de tijd van Christus, was het vier/acht ritme de leidraad. De cyclus van vier wordt weerspiegeld in het grote wereldkruis van zonnewendes en nachteveningen. Het acht-ritme is wanneer de kruis-kwartieren aan dit kruis worden toegevoegd. Deze kruiskwartieren vertegenwoordigen de middenpunten tussen zonnewendes en equinoxen en zijn nauw verbonden met

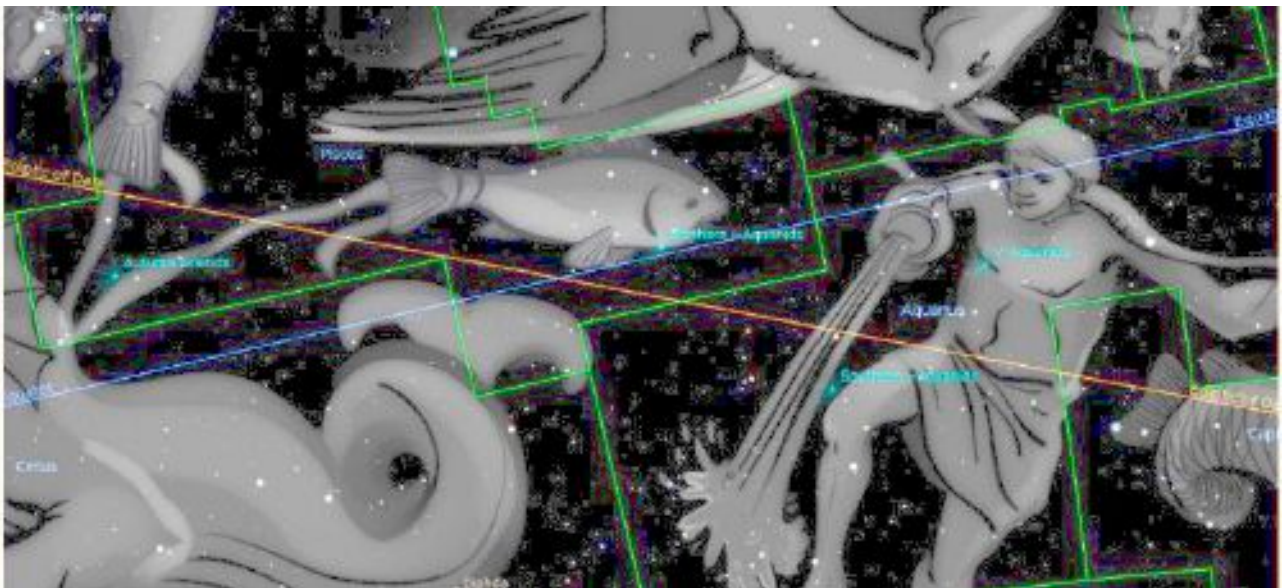
oude festivals, bijvoorbeeld de Keltische festivals van Lughnasgh op 1 augustus; Samhain op 1 november; Imbolc op 2 februari en Beltane op 1 mei. Velen van jullie zullen ook moderne festivals herkennen die met deze data verbonden zijn, zoals Halloween, Candlemas, May Day, maar dat is voor een ander artikel. Al deze feesten hadden een diepgaande spirituele betekenis voor de vroegere mensheid. In die tijd waren de natuur en de zon op een heel andere manier in het menselijk bewustzijn geïntegreerd dan nu, omdat ze niet gescheiden waren van hun spirituele realiteiten. De zon was de vertegenwoordiging van de kosmische egokracht. De natuur was de taal van het goddelijke wezen dat zich uitdrukt in al zijn verscheidenheid en seizoensgebondenheid. Ik wil er hier op wijzen dat ik verwijs naar de noordelijke en meer westerse oude geschiedenis, want dat is mijn historisch erfgoed. Ik ben niet ondergedompeld in en op de hoogte van andere historische verhalen uit meer tropische of zuidelijke streken, dus daar kan ik niet over spreken.

Sinds de eerste Pasen is er wereldwijd een nieuw ritme ontstaan als cyclus voor de nieuwe mens in wording. Dit is geen vier/acht-ritme dat verband houdt met de buitenwereld van de ruimte, maar eerder een zeven-ritme dat leidt naar het ongemanifesteerde rijk van de tijd, de nieuwe dimensie van de leefwereld, of om een antroposofische term te gebruiken, het etherische rijk. Friedrich Rittelmeyer, een oprichter van de Beweging voor Religieuze Vernieuwing, vroeg Rudolf Steiner eens hoe men in dit etherische rijk tot een Christuservaring kon komen. Steiner antwoordde: 'door te leven met de cyclus van het jaar'. Dit zou, denk ik, de vernieuwing omvatten van de natuurfeesten vanuit de Christuskracht in ons, die heel dicht bij de nieuwe feesten liggen en ermee verbonden zijn, behalve drie van de zeven. Deze drie moeten ook deel gaan uitmaken van het leven met de cyclus van het jaar voor de nieuwe mens. We hebben de vier: Sint-Jansdag nabij de zomerzonnende op 24 juni; Michaëlsdag op 29 september nabij de herfstequinox; Kerstmis op 25 december, nabij de winterzonnende; en ons huidige feest, Pasen, tenminste binnen een tijdsspanne dicht bij de lente-equinox, hoewel het aanzienlijk kan variëren, maar nooit vóór de equinox. De extra drie om de nieuwe cyclus van het jaar te voltooien zijn Driekoningen, 6 januari, en twee die ook variabele data zijn omdat ze gebaseerd zijn op de paasdatum, een vast aantal dagen na Pasen. Het zijn Hemelvaart, 40 dagen na Pasen en Pinksteren, 50 dagen na Pasen. Deze drie nieuwe feesten worden dan toegevoegd aan de vier.

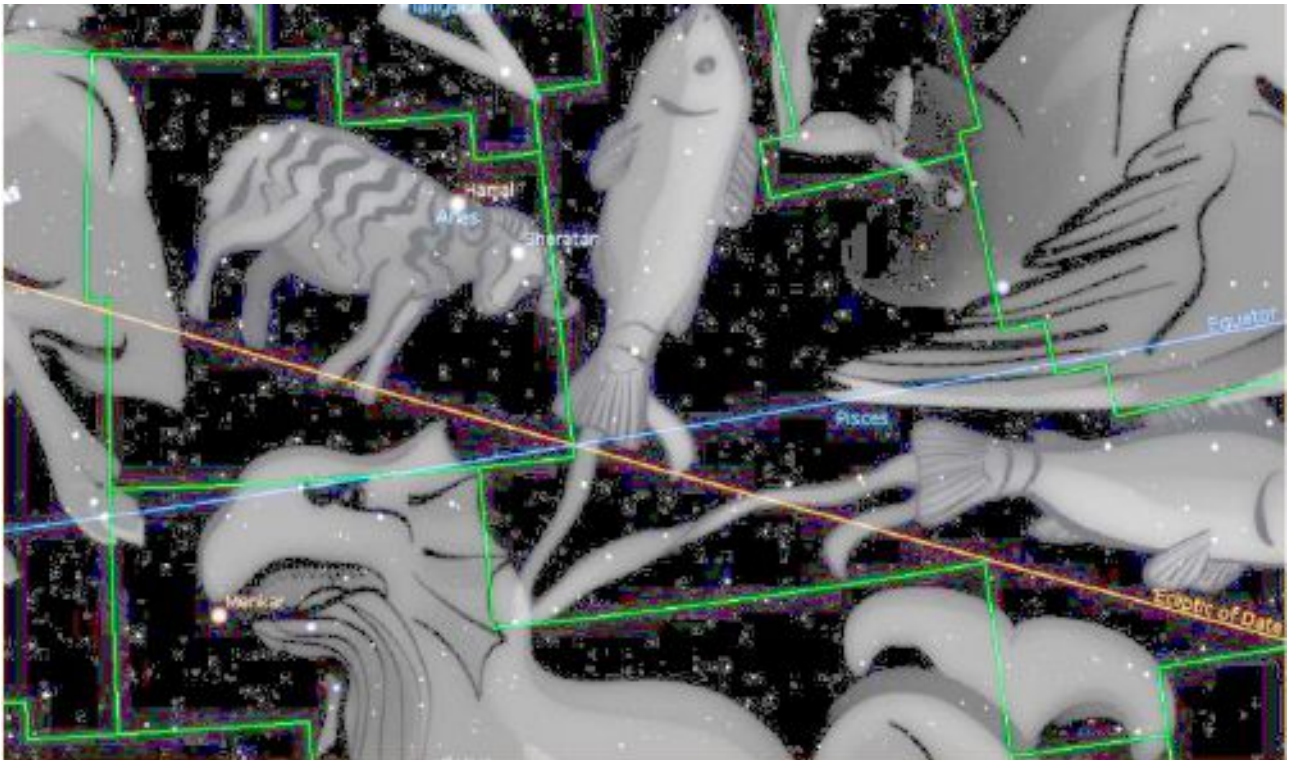
Het lentepunt betekent een belangrijke verschuiving voor de aardse ziel. Voor een kort overzicht: astronomisch gezien wordt het lentepunt bepaald door het snijpunt van het equatoriale vlak van de aarde en het vlak van de baan van de zon, het ecliptische vlak, waarlangs de dierenriem ligt. Op 21 maart staat de zon in haar jaarlijkse reis op dit punt, dat de overgang markeert van de onderste helft naar de bovenste helft van de hemel. Als men zich dit kan voorstellen, kan het een echte drempelervaring worden. De zon gaat over in haar opgaande fase boven het equatoriale vlak in het noorden. Het vertegenwoordigt een verschuiving in de natuur, in het levensgebied, waarvan we allemaal getuige zijn in de lente. Het markeert ook een overgang in de ziel van het aardewezen die een proces van expansie begint, zoals iemand die uit het graf van de aarde oprijst, en zich uitbreidt naar de periferie van de sterren, dat zijn hoogtepunt bereikt bij de zomerzonnende met volledige uitademing en expansie. In de oude festivals, op dit hoogtepunt van het externe licht en de warmte in de zomer, ervoeren de mensen dan tijdelijk, in de festivals en rituelen, hun 'ik' in de hoogten van de sterren. De lente, deze zonovergang bij het lentepunt in de vier- en achtvoudige natuurlijke cyclus, was dus een belangrijk overgangspunt. Met Pasen staat het lentepunt ook centraal, maar op een andere en versterkte manier. Pasen is het enige feest dat elk jaar verandert. Het valt niet op een vaste datum. Dit moet niet worden onderschat. Het is gebaseerd op de regel: de eerste zondag, na de eerste volle maan, na de lente-equinox. Er is een drievoudig element om samen te komen in de tijd. Als men het zich voorstelt, vindt het plaats wanneer de zon nu in de stijgende tijd boven het lentepunt staat en omdat het na de volle maan is, staat de maan onder de herfstequinox die afdaalt naar het lagere hemelrijk. Het is ook op de Dag van de zon. Hier is, in een kosmisch beeld, de overgang van de oude maan-spiegelende Jahve spiritualiteit, die net als de volle maan na de equinox afdaalt, naar de nieuwe zon-stijgende spiritualiteit. De nieuwe heilige

dag begint bij zonsopgang, vergeleken met de vroegere maanheilige dag die bij zonsondergang begint.

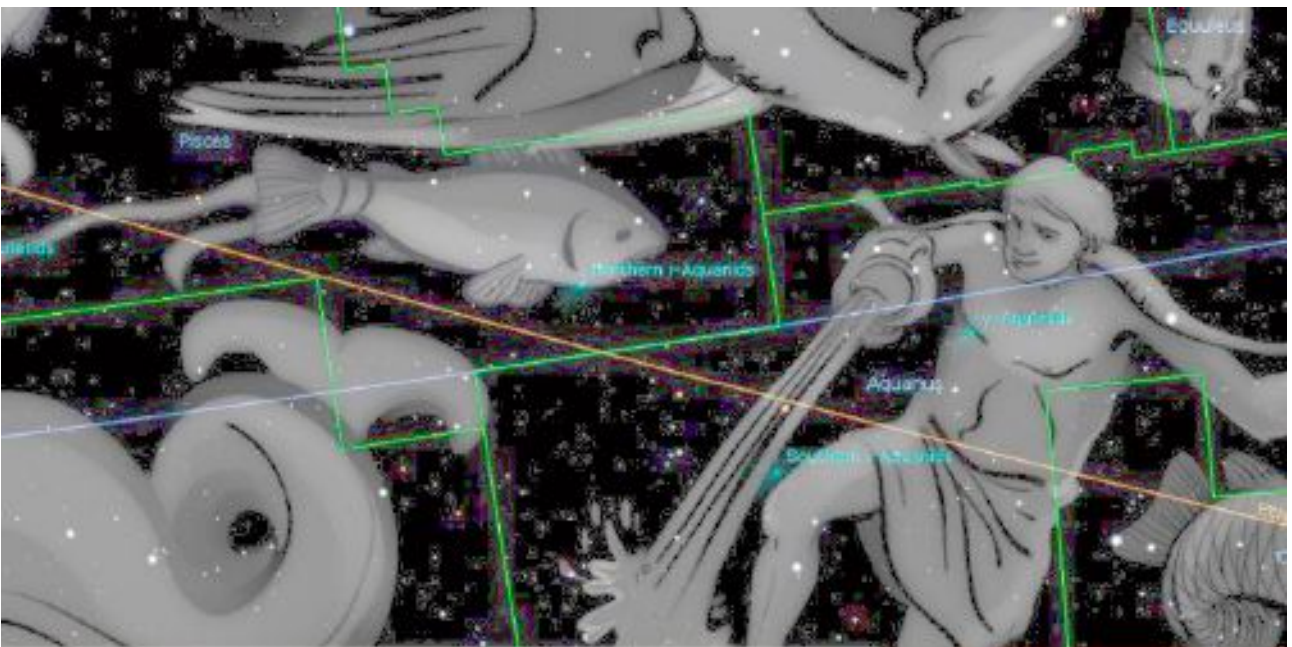
Naast de betekenis van het lentepunt in de cyclus van het jaar, wijst Rudolf Steiner op zijn betekenis als sleutel tot de grote evolutionaire culturele verschuivingen in het menselijk bewustzijn gedurende duizenden jaren. Misschien weet u allen dat dit lentepunt niet vastligt, maar zich langzaam door de dierenriem beweegt. Dit komt doordat onze aarde een soort langzame schommeling op haar as heeft, waardoor het snijpunt van het equatoriale vlak en de ecliptica langzaam achteruit beweegt langs de dierenriem met een snelheid van 1 graad per 72 jaar. Dat betekent dat het ongeveer 2.160 jaar duurt om één sterrenbeeld van 30 graden te passeren. Het duurt dus ongeveer 26.000 jaar om één volledige draaibeweging te maken, die één volledige lentepuntomwenteling door de hele dierenriem veroorzaakt. Dat is een langzame beweging! Deze grote kosmische cyclus wordt het Platonische Jaar genoemd, of de Kosmische Dag. Ten tijde van het oorspronkelijke Pasen, in het Grieks/Romeinse cultuurtijdperk dat begon in 747 voor Christus, stond het lentepunt in de sterren van Ram. Hieruit ontstond de basis voor de tropische dierenriem met Ram als beginpunt van het lentepunt. Maar dat punt is sindsdien 2000 jaar teruggedaan langs de dierenriem en staat nu ver in de sterren van Vissen, bijna aan het eind van Vissen. Dus nu in de lente, op 21 maart, komt de zon niet op in Ram zoals ten tijde van Christus, maar in Vissen. De afbeelding hieronder toont het huidige VP snijpunt in de sterren van Vissen.

Dit kan ons inzicht geven in de veranderende taken van het Paasgebeuren en het lentepunt in verschillende tijdperken van de menselijke evolutie. Rudolf Steiner geeft de datum van 1413 als ongeveer de tijd van het begin van het Vissen- of 5e Cultuurtijdperk waarin wij nu leven, dat zal duren tot het Aquarius- of 6e Cultuurtijdperk. Er is hier echter sprake van een interessante kanttekening. Als we astronomisch de beweging van het lentepunt meten langs de achtergrond van de dierenriem zoals die in de moderne tijd is gedefinieerd, zien we dat het lentepunt het sterrenbeeld Ram binnenkwam in ongeveer 1700 of 1800 voor Christus. Dit is ongeveer 1100 jaar voor 747 voor Christus. Bovendien, als we astronomisch kijken, kwam het lentepunt in ongeveer 60 v.Chr. bij de sterren van de Vissen, wat betekent dat het vanuit strikt modern astronomisch perspectief net uit de Ram kwam in 33 n.Chr. ten tijde van Christus. 60 voor Christus is ongeveer 1500 jaar voor het begin van het vijfde cultuurtijdperk, dat volgens Steiner begon in 1413 na Christus.

Het volgende tijdperk na het Vissentijdperk is het Watermantijdperk, het 6e Cultuurtijdperk, dat volgens Steiner rond 3500 na Christus begint. Astronomisch gezien zal het lentepunt echter rond 2500 tot 2600 na Chr. de Waterman binnengaan, (zie snijpunt hieronder) met enige onenigheid tussen verschillende bronnen vanwege deze langzame precessie en het scheidingspunt tussen sterrenbeelden. In die zin zou men kunnen zeggen dat het Watermantijdperk zich momenteel in het voorstadium bevindt.

Hoe kunnen we dit alles misschien begrijpen? Eerst moeten we een paar voorbehouden maken. Het is belangrijk om niet te mechanistisch en precies te dateren, aangezien het lentepunt slechts 1 graad per 72 jaar verschuift. We moeten niet vergeten dat we nu leven in de tijd van berekening op het hoogtepunt van een wetenschappelijk materialisme. De afbeeldingen hierboven die u ziet zijn gebaseerd op de huidige verdelingen tussen de sterrenbeelden die in 1930 door astronomen zijn

vastgesteld. Deze sterrenbeelden zijn niet allemaal even lang en precies 30 graden langs de ecliptica. Daarmee lopen we al tegen problemen aan bij de berekening van cultuurperioden van 2160 jaar die gebaseerd is op een sterrenbeeld van 30 graden, hoewel dat de algemene lengte is voor de meeste. We moeten beseffen dat het bewustzijn is veranderd in de manier waarop we meten. Wij zijn vooruitgegaan in een tijd van nauwkeurige berekening en zullen in de toekomst het berekenbare verlaten. Dit roept dan de vraag op of een nieuw tijdperk begint wanneer het lentepunt zich verplaatst naar de astronomische constellatie zoals bepaald in onze tijd. Of kijken we meer kwalitatief naar de geestelijke werkelijkheid van een constellerende invloed in relatie tot het lentepunt; een werkelijkheid die we nu kwijt zijn. Zoals u bijvoorbeeld in bovenstaande afbeelding kunt zien, overlappen de wateren van de Waterman elkaar in werkelijkheid in de Vissen. De strikte grens van waar het ene eindigt en het andere begint, kan dus niet zo precies worden aangegeven. In die zin heeft het onderscheid tussen de astronomische en culturele tijdperken wel enige zin. Misschien komt de 'geestelijke bron' van wat het bewustzijn in een cultuurtijdperk bepaalt uit de centrale regio van het sterrenbeeld, nadat het lentepunt astronomisch ver in dat sterrenbeeld is doorgetrokken. Bijvoorbeeld, zoals hierboven getoond, zal het lentepunt het sterrenbeeld Waterman kruisen rond 2500 tot 2600 na Christus, wat meer dan duizend jaar is voor het begin van het culturele Watermantijdperk in ongeveer 3500 na Christus. In zekere zin kunnen we dus zowel naar de astronomische realiteit als naar de culturele realiteit van een tijdperk kijken. Hoe kunnen we dit in onze tijd begrijpen?

Ik denk dat een aanwijzing kan komen van het terugkijken naar evolutionaire cycli en de menselijke biografiecyclus. In beide is er een soort recapitulatie van een voorbije cyclus op een nieuwe manier als basis voor de nieuwe cyclus of het nieuwe leven dat zich zal onvouwen. Steiner spreekt bijvoorbeeld van de drie eerste cycli van de aarde evolutie als een soort recapitulatie van de drie voorgaande evolutionaire incarnaties van ons bestaan, waarbij het werkelijke begin van de taken van de huidige aardse evolutie-ego ontwikkeling begint in de Atlantische tijd, ongeveer in het midden van ons evolutionaire tijdperk. Evenzo weten wij dat wanneer een mens incarneert, het eerste deel van zijn leven, tot ongeveer de leeftijd van 30-35 jaar na de eerste Saturnus-terugkeer, een soort recapitulatie is, op een getransmuteerde manier, van eerdere aardse incarnaties. Pas op deze latere leeftijd onvouwt zich het echte 'ware' werk en de taken van deze incarnatie. Dus, misschien kunnen we ons voorstellen dat de kloof tussen de astronomische tijdperken en de culturele tijdperken een soort voorbereidende overgangperiode is, waarin de zaden van het nieuwe tijdperk al opkomen, maar de volheid van dat specifieke tijdperk pas later begint. In die zin denk ik dat wij inderdaad zelfs nu het 5e Vissentijdperk van de Bewustzijnsziel culminereren en reeds de fundamenteen leggen van het 6e Aquariustijdperk van de Spirituele Ziel. We bevinden ons in een voorbode van het Aquariustijdperk, dat astronomisch gezien over slechts enkele honderden jaren zal beginnen.

We bevinden ons duidelijk in immens veranderende tijden. Voeg daarbij de gedachte dat de evolutie mogelijk versnelt door de kracht van de werking van het Ahrimanische in ons huidige materialistische wereldbewustzijn. Misschien zien we nu al de overgang, de zaadkrachten van het 6e Aquariustijdperk opkomen. In die zin kunnen we de oproep van Jupiter nu in Vissen onder Alpheratz in deze Paastijd oppakken. Iets nieuws werd ingeluid met de Grote Conjunctie van 2020 en met name de relatie met Pluto, die zich de komende jaren verder zal onvouwen met vele andere planetaire gebeurtenissen die in aantocht zijn, met name in verband met de buitenplaneten. Deze zullen allemaal op een bepaalde manier verbonden zijn met deze oproep van Jupiter naar het toekomstige bewustzijn dat nodig is om werkelijk tegemoet te komen aan wat komen gaat.

Jonathan Hilton
7 april 2023
Astrosophy.com